

Om Jeremy Corbyns, Labourpartiets och den brittiska allmänhetens påstådda antisemitism

Sedan flera år har Jeremy Corbyn och det brittiska labourpartiet i stort anklagats för att vara antisemiter. Nedan publicerar vi två artiklar som dels ifrågasätter dessa anklagelser, och dels visar varför och vilka som för fram dem. Den första artikeln har tidigare publicerats i *Internationalen*. Den andra (som sannolikt kommer att få en uppföljning) kommer från det brittiska bokförlaget *Versos* webbplats. - Red.

Lev Golinkin: Jeremy Corbyn och de amerikanska judiska ledarnas hyckleri

[Artikel från den judiska webbplatsen forward.com, 21 augusti 2018. Lev Golinkin är författare till boken "A Backpack, a Bear, and Eight Crates of Vodka.". Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Den judiska institutionella världen är för närvarande på krigsstigen mot Jeremy Corbyns labourparti i Storbritannien. Anklagelserna har förföljt Corbyn sedan han blev partiledare 2015, men nådde en upphetsad höjdpunkt i efterdyningarna till Labours vägran att acceptera International Holocaust Remembrance Alliances (IHRA:s) internationellt erkända definition av antisemitism.

Fördömanden kom från Antiförtalsförbundet (ADL) och Judiska världskongressen (WJC). En redogörelse i *Daily Mail* för Corbyns deltagande i en minnesgudstjänst för terrorister från organisationen Svarta september, komplett med nedläggande av kransar, fördömdes också.

Dessa fördömanden är förvisso berättigade, men de stinker också av hyckleri.

Det samstämmiga ramaskriet mot Labour visar på en störande dubbelmoral bland judiska ledare i väst. På vissa ställen fördöms antisemitism högljutt och entydigt, medan nynazister och förvanskning av förintelsen i andra länder behandlas med mycket vänligare ordalag och ofta direkt tystnad.

Inte så att Corbyn inte är värd att kritiseras. Men det är så många andra som också är värda att kritiseras för en antisemitism som är minst lika farlig. Och ändå har just de ledare och institutioner som är på krigsstigen mot labourpartiet i Storbritannien om och om igen underlätit att uttrycka en lämplig ilska.

Det är som om kampen mot antisemitism numera kommer med ett förbehåll: vissa undantag gäller.

Fira Babi Jar med judemördare

Tag till exempel det faktum att Ukraina 2015, ett år efter att Corbyn hade lagt ner sin krans, antog lagar som förklarade att Ukrainska nationalistorganisationen (OUN) från Andra världskriget och

dess ledare var ”kämpar för ukrainsk självständighet”. Sedan dess har OUN hedrats med minnesmärken, gatunamn och fackeltåg.

Problemet är förstås att OUN samarbetade med nazisterna och ivrigt deltog i slakten på tusentals judar.

Och av någon anledning hade absolut ingen av de upphöjda judiska institutionerna något att säga om det. ADL och WJC höll tyst.

De höll faktiskt inte bara tyst. Ett år senare höll Kiev massiva minnesstunder för att markera 75-årsminnet av massakern i Babi Jar, ett av Förintelsens mest fruktansvärda kapitel, då nazisterna tillsammans med ukrainska nationalisterna under två dagar sköt ihjäl mer än 33.000 judar.

Under den veckolånga tilldragelsen småpratade och visade WJC:s ordförande Ronald Lauder och IHRA:s ordförande Mihnea Constantinescu medkänsla för en regering som bara ett år tidigare hade omsvärmat judeslaktare och börjat namnge gator efter nazistkollaboratörer.

Den slutgiltiga kronan på detta obscena verk tog formen av en plakett tillägnad OUN som restes vid Babi Jar. En av de personer som hyllades på utställningen var Ivan Rohatj, redaktör för en nationalistisk tidning som beskrev judar som ”mänsklighetens största fiende” och förtjust hyllade massakrerna.

Förvisso gjorde en del judiska ledare inställsamma kommentarer som anspelade på de ukrainska nationalisternas roll. ”Även om Babi Jar organiserades av nazisterna fanns det villiga hantlangare inom den ukrainska milisen”, sa Lauder, innan han lugnt gick över till trevligare frågor, som att tacka Ukraina för dess stöd till Israel.

Men dessa yttranden – som undantagslöst gjordes på ett försonligt sätt – blev meningslösa genom det faktum att mäktiga judiska personer legitimerade ceremonin och den ukrainska regeringens urskuldanden med sin närvaro.

Getty Images

Judiska världskongressens ordförande Ronald Lauder håller tal vid Monumentet för ghettohjältarna i Warszawa, Polen, 19 april 2018

Tyvärr är detta bara ett exempel på hejdlösa förvanskningar och förnekanden av Förintelsen och en framväxande nyfascism i hela Östeuropa. Regionen är full av fackeltåg som hyllar nazistkollaboratörer, lagar som institutionaliserar urskuldanden och spridning av ultranationalistiska gäng.

Och judiska ledare i väst svarar alltid på samma sätt: ett enstaka urvattnat fördömande kombinerat med fortsatt samverkan med regeringarna. I den andan krävde ADL en gång att en ukrainsk general skulle avskedades för att han hotat att utrota judar, och WJC uttryckte missnöje med ett par uttalanden när gator döptes efter nazistkollaboratörer och en festival hölls till deras minne.

Generalen avskedades inte, gatorna döptes stolt om och festivalen genomfördes som planerat, och kröntes med brandbomber mot en synagoga.

Långt från att vara verkliga fördömanden är dessa uttalanden bara undantagen som bekräftar regeln.

Nynazister i Ukraina

En sak kan man säga om Corbyn – han har åtminstone inte en nynazistisk bataljon i sitt land.

Den äran tillfaller Ukraina, vars Nationalgarde är plats för den 3.000 man starka Azovbataljonen, en grupp bland vars medlemmar det finns självutnämnda nynazister.

Utöver den reguljära bataljonen, mot vilken FN och Human Right Watch har riktat en lång rad anklagelser för brott mot de mänskliga rättigheterna, har Azov en politisk apparat och en nyinrättad enhet av gatugång på 700 man, National Druzhina, som redan har utmärkt sig genom att genomföra en pogrom mot romer.

Azovs grundare, Andrij Biletskij, var en gång ledare för den nynazistisk Socialnationella församlingen, och har sagt att Ukrainas uppgift är att ”leda världens vita raser i det slutgiltiga korståget för deras överlevnad ... mot de semitledda Untermenschen [undermänniskorna].”

Biletskij råkar också vara medlem i Ukrainas parlament.

Getty Images

Ledare för extrema högerpartier i Ukraina (från vänster): Oleg Tjagnibok (Svoboda), Andriy Tarasenko (Högra sektorn) och Andriy Biletskij (Nationella kåren) skakar hand efter att ha skrivit under ”Nationella manifestet” i Kiev 16 mars 2017.

En annan Azov-veteran, Vadim Trojan, är nu ställföreträdande inrikesminister i ett departement som kontrollerar både landets polis och Nationalgardet.

En av de mäktigaste positionerna i Ukraina innehas av en man med nynazistiska förbindelser.

Man skulle tro att samma judiska organisationer som inte kan sova på natten på grund av Labours antisemitism skulle vara ännu mer oroade över närvaron av en krigshärdad nynazistisk bataljon vars ledare befinner sig på maktpositioner i ett instabilt land med en fruktansvärd historia av antisemitism.

Och ändå är de enda som offentligt har sagt sin mening om Azovbataljonen Simon Wiesenthal Centers avdelning i Jerusalem och en handfull judiska lagstiftare som har skrivit ett brev till kongressen där de nämnde Azov.

Resten har underlåtit att ens ge ut något pressmeddelande om en paramilitär organisation vars officiella gradbeteckning består av nynazistiska symboler.

Förintelseförnekare i Polen

En annan vanlig anklagelse mot Labour är att det finns Förintelseförnekare bland partiets medlemmar. Men en mycket värre skandal i Polen nyligen var att den extrema högerregeringen antog en avskyvärd lag om Förintelseförnekande som gjorde det olagligt att anklaga Polen för att ha deltagit i Förintelsen.

Den polska skandalen ”löstes” tidigare i sommar, då Israels premiärminister Benjamin Netanyahu kapitulerade inför regeringen i Warszawa efter att den hade nedgraderat brottet från ett kriminellt till ett civilt brott. Det tog förstås inte itu med det faktiska problemet att lagstifta om Förintelseförnekande, och Netanyahus eftergivenhet mot Warszawa fördömdes av Förintelseexperter på båda sidor av Atlanten.

”Förräderi” är hur framträdande Förintelseforskaren Yehuda Bauer beskrev Netanyahu när denne avfärdade offren för Förintelsen.

Getty Images

Polske premiärministern Mateusz Morawiecki och israeliske premiärministern Benjamin Netanyahu under Säkerhetskonferensen i München i södra Tyskland.

Netanyahus godkännande av Polens ”lösning” till lagen blev allmänt fördömd – men Antiförtalsförbundet hyllade den lika mycket som Netanyahu. ”ADL välkomnar den polska regeringens förändringar av Lagen om tal om Förintelsen” sa deras pressmeddelande entusiastiskt, och ADL:s chef Jonathan Greenblatt beskrev Förintelselagen som ”kontraproduktiv”. (Regeringslagstiftning om Förintelseförnekande är kontraproduktivt? Med denna måttstock var demonstrationen Unite the Right* helt onödig!)

ADL var inte ensamt. ”Det är dags att ändra retoriken i Polen”, vädjade Judiska världskongressen, och hävdade att ”detta är en diskussion som helt enkelt inte behövde äga rum”, innan den övergick till vemodiga påminnelser om de härliga tider som WJC och Polen haft under årens lopp.

Och chefen för USA:s Minnesmuseum över Förintelsen anslöt sig till WJC och använde en enda mening för att vagt anspela på ”oroande händelser nyligen” innan hon använde resten av sin artikel till att nostalgiskt tala om hur Polen en gång ”var världsledare för att minnas och utbilda om Förintelsen.”

Norman G Finkelstein: Fantasin om en brittisk antisemitism (och hur man inte ska bekämpa den om den vore verklig)

[Om anklagelserna för antisemitism mot Corbyns labourparti. Från Verso Books webbplats, 21 augusti 2018. Översättning från engelska Göran Källqvist.]

Den nuvarande hysteri som slukar det brittiska labourpartiet kan delas upp i ett par antaganden som hör ihop, om än är skilda.§ Antisemitismen i det brittiska samhället i stort och labourpartiet i synnerhet har nått en kritisk omfattning. Om inget av dessa antaganden kan underbyggas så är hysterin ett påhitt. I själva verket har inga bevis åberopats för att bekräfta någondera av dem, tvärtom pekar alla

* Den högerextrema demonstrationen i Charlottesville USA 2017 – öa.

§ Författaren är tacksam mot Noam Chomsky, Maren Hackmann-Mahajan, Deborah Maccoby, Colin Robinson, och Jamie Stern-Weiner för flera referenser och kritiska åsikter.

bevis i rakt motsatt riktning. En vettig slutsats är att tumultet är en medveten bluff – vågar vi säga *komplott* – för att kasta ut Jeremy Corbyn och den principfasta vänsterpolitik som han företräder från Storbritanniens offentliga liv. Men även om anklagelserna vore sanna skulle lösningen ändå inte vara att kväsa åsiktsfriheten i labourpartiet. När den vänsterliberala traditionen är som värdigast har den givit sanningen ett unikt, ursprungligt värde. Men sanningen går inte att uppnå om avvikande uppfattningar tystas, oavsett hur motbjudande de är. Med tanke på antisemitismens ödesdigra historia, å ena sidan, och å den andra den judiska elitens grova manipulering av den, kanske det är omöjligt att uppnå en objektiv, saklig bedömning, men vi måste ändå försöka göra en sådan. Annars kan framtidsutsikterna för en historisk seger för vänstern sumpas, eftersom Corbyns anhängare hittills, vare sig det är av rädsla, beräkning eller politisk korrekthet, inte har vågat yttra namnet på det onda som är i görningen.

I vilken mån antisemitismen har infekterat det brittiska samhället har under en längre period varit ämne för flera opinionsundersökningar. Dessa enkäter har konstant, konsekvent och otvetydigt dragit slutsatsen att antisemitismen (1) sedan länge har varit ett marginellt fenomen i det brittiska samhället, och berör mindre än 10% av befolkningen, (2) är mycket mindre framträdande än fientlighet mot andra minoriteter i Storbritannien, och (3) är mindre uttalad i Storbritannien än nästan överallt annars i Europa. Man skulle tro att det avgör frågan. Men 2017 publicerade brittiska institutet för Judisk politisk forskning (JPR) en studie som sades förfina den vedertagna sanningen genom att mäta antisemitismens ”elasticitet”: det vill säga inte bara procentandelen bekräftade antisemiter, utan också förekomsten av stereotyper som brännmärker judar.¹ Den fann, att medan bara 2-5% av den brittiska befolkningen kan kallas antisemiter, så hyser hela 30% minst en antisemitisk stereotyp.

Innan vi tolkar studiens data är det berättigat att påminna om några självklarheter. *För det första* är en generalisering något som anses vara i regel sant. Det tillåter givetvis undantag. Trots att fabriksägaren Engels gav generösa bidrag till sin pankas kamrat, förhindrade det inte Marx att generalisera om kapitalistiska ”vampyrer”. Om det inte vore för det analytiska värdet av grova generaliseringar skulle vetenskapsgrenen sociologi vara tvungen att stänga igen. Den har mandat att kartlägga och förutsäga beteende, *på det hela taget och huvudsakligen*, hos de många grupper och undergrupper som delar samhället. *För det andra* utsätts varenda nationell/etnisk grupp för generaliseringar: ”Fransmännen är”, ”italienarna är”, ”tyskarna är”, ... Dessa generaliseringar sträcker sig från mindre smickrande till rent illvilliga, från mer eller mindre giltiga till direkt felaktiga. Det borde också vara uppenbart, att om de flesta positiva generaliseringar inte får nackhåren att resa sig, så borde inte heller de flesta negativa göra det. Det faktum att judiska stereotyper omfattar hela spektrumet är knappast orsak till oro, det vore förvånande om det vore på något annat sätt.

JPR slår i själva verket inte larm. Medan en del nasare av antisemitism har hakat på deras resultat, har forskarna själva försökt besvara en annan fråga: ”Varför verkar den oro som den judiska befolkningen i Storbritannien hyser över omfattningen på dagens antisemitism vara så helt ur fas med de låga nivåer av antisemitiska uppfattningar som observeras inom den brittiska befolkningen i allmänhet?”² Studien antar, att om brittiska judar uttrycker djup oro trots att antisemitismen håller på att dö ut, så härrör det ur den större ”spridningen” av antisemitiska stereotyper i det brittiska samhället:

1 L. Daniel Staetsky, *Antisemitism in Contemporary Great Britain: A Study of Attitudes towards Jews and Israel*, Institute for Jewish Policy Research: 2017.

2 *Ibid*, s 11.

”Denna [spridning] kan till stor del förklara nutida judars oro över antisemitism.”³ Men är inte det en alltför snabb slutsats? Om invånarna i Salem, Massachusetts, var djupt oroade över häxor, om amerikaner var djupt oroade över kommunister, om vita sydstatsbor upplevde djup oro över svarta våldtäktsmän, om tyskar upplevde stark oro över en ”judisk-bolsjevikisk” konspiration, och om för den delen kristna kände djup oro över judiska ritualmord på barn – om en oro är utbredd, så är det förvisso ändå inte nödvändigt, eller ens troligt, att det är en rationell rädsla. Den kan lika gärna ha framkallats av mäktiga samhällskrafter som drar nytta av en medvetet planerad paranoia. Eller så skulle den i det aktuella fallet kunna härröra ur en – i ljuset av de historiska erfarenheterna helt förståelig – judisk överkänslighet för en inbillad antisemitism (se Woody Allens *Annie Hall*).

JPR:s studie sammanställer en lista med sju sorters stereotyper. Om forskarna betecknar dem som antisemitiska, så är det för att judar upplever dem som smärtsamma: ”Vissa tankar är kända för att upplevas som antisemitiska av judar, och denna studies utgångspunkt är ett judiskt perspektiv av vad som utgör antisemitism.”⁴ Men en generalisering kan helt enkelt vara både smärtsam *och sann*, som när sanningen är en besk medicin. Om generaliseringen är sann kan den alltså inte vara antisemitisk – eftersom adjektivet *antisemitisk* är tecken på en *irrationell* fientlighet. För ungefär 20 år sedan skrev Daniel Johan Goldhagen en bok som påstod att den nazistiska förintelsen hade sitt ursprung i en nedärvd tysk benägenhet att mörda judar. Om hans tes vore sann, så kunde den inte rimligen kallas antigermsk: ”Det finns vid ett första påseende inga grundvalar för att avfärda Goldhagens tes”, observerade denne författare vid den tiden. ”Den är inte inneboende rasistisk eller på annat sätt obefogad. Det finns inget omedelbart skäl varför en kultur inte skulle kunna förtäras av hat.”⁵ Även om tyskar må rygga inför denna beskrivning av dem, i själva verket uppleva den som oerhört stötande, så skulle den, om den bekräftas av fakta, inte kunna sägas ha sina rötter i en irrationell ondska. Det visade sig att de bevis Goldhagen förde fram inte stödde hans tes, men det är en annan fråga.

Betrakta nu några av de stereotyper som har samlats i JPR:s studie för att mäta förekomsten av antisemitism i Storbritannien:

Judar tycker att de är bättre än andra folk. Mellan sina sekulära framgångar, å ena sidan, och sin teologiska ”utvaldhet”, å den andra, tror judar själva på sin grupps överlägsenhet. Är det inte därför de skryter om den judiska stamtavlan över modernitetens banbrytande figurer – Marx, Einstein och Freud – liksom 20% av Nobelpristagarna? Ett judiskt barn ärver ”ingen lagstiftning, ingen kunskap, inget språk och slutligen ingen Gud”, observerade den ansedde judiske romanförfattaren Philip Roth en gång, ”men däremot en sorts psykologi: och den psykologin kan översättas till tre ord – ’judar är bättre’.” En framstående judisk-amerikansk vetenskapsman hävdade oblygt ur sig: ”Judar skulle ha varit mindre mänskliga om de hade utplånat varje uppfattning om överlägsenhet”, och ”det är utomordentligt svårt för amerikanska judar att helt och hållet utplåna känslan av överlägsenhet, oavsett hur mycket de försöker trycka ner den.”⁶ I en artikel med rubriken ”Är judar smartare?” grubblade en populär amerikansk tidskrift över de genetiska bevisen.⁷ För att inte detta

3 *Ibid*, s 25.

4 *Ibid*, s 21.

5 Norman G. Finkelstein och Ruth Bettina Birn, *A Nation on Trial: The Goldhagen Thesis and Historical Truth*, New York: 1998, s 6-7.

6 Charles Silberman, *A Certain People: American Jews and Their Lives Today*, New York: 1985, s 78, 80, 81 (citerar Roth).

7 *New York magazine*, 24 oktober 2005.

ska kallas en speciellt *amerikansk*-judisk högfärd, så funderar den framträdande engelsk-judiske författaren Howard Jacobson om grunden till antisemitismen är Hedningarnas bitterhet över att judar är så smarta: ”Freud hävdar att judar ... överutvecklade sin själsliga och intellektuella sida... Vi har alla vår inbilskhet, och det är en judisk inbilskhet. Men tanken att judar är själsligt överutvecklade är ett av skälen till att mänskligheten är i ständigt gräl med oss. Vi gav världen etik, moral, själsliv, och det kommer den fysiska världen aldrig att förlåta oss.”⁸ Om det är antisemitism att anse att ”judar tror att de är bättre än andra folk” så verkar de flesta judar vara smittade av detta virus.

Judar utnyttjar Förintelsens offer för sina egna syften. Den talföre israeliske utrikesministern Abba Eban påstås ha skämtat, ”There’s no business like Shoah business.” Men när denne författare gav ut en liten bok 2000 med titeln *Förintelseindustrin: tankar om utnyttjandet av judiskt lidande*,⁹ så utlöste det en storm av personangrepp. ”Det är kanske alltför enkelt att avskrika en kritiker som Finkelstein som en jude med självhat”, ansåg Jonathan Freedland i *Guardian*, men det avhöll honom inte från att slå in på denna unkna väg: ”Finkelstein gör antisemiternas arbete åt dem”, och står i själva verket ”närmare de personer som skapade Förintelsen än de som led under den”.¹⁰ Det är inte förvånande att Freedland nu befinner sig bland de som leder anklagelserna mot Corbyns påstådda antisemitism. Det må vara hur det vill med det, men nu har det gått nästan två decennier sedan bokens fientliga mottagande, och ingen höjer ens på ögonbrynen över dess resonemang eftersom det har blivit en klyscha. Oavsett om det är för att rättfärdiga ännu ett angreppskrig eller ännu en massaker på civila, oavsett om det är för att marknadsföra ännu en skräpfilm om Förintelsen eller ännu en skräpbok om Förintelsen, har inte judar tvekat att svepa in sig i det judiska martyrskapets heliga mantel – tvärtom. En bok av den tidigare talesmannen i det israeliska parlamentet, Avraham Burg, fördömer Israels fixering vid Förintelsen och talar i förbigående om ”Shoahindustrin”. Den ”förvandlar genomträngande smärta till tomhet och kitsch”, konstaterar Burg, och används för att ursäkta israeliska brott: ”precis som israeler höjer amerikanska judar ... Shoahfanan högt mot himlen och utnyttjar den politiskt... Allt jämförs med Shoah, ställs i skuggan av Shoah, och därmed tillåts allt – oavsett om det är stängsel, belägringar ... brist på mat och vatten... Allt är tillåtet eftersom vi har genomlidit Shoah, och ni ska inte säga hur vi ska bete oss idag.”¹¹ Gör sig Burg skyldig till antisemitism?

Judar har för mycket makt i Storbritannien. De tre rikaste britterna 2016 var judar.¹² Judarna utgör bara 0,5% av befolkningen men hela 20% av de 100 rikaste britterna.¹³ Jämfört både med befolkningen i stort och med andra etniskt-religiösa grupper är brittiska judar totalt sett oproportionerligt rika, välutbildade och yrkesmässigt framgångsrika.¹⁴ Dessa data liknar bilden på andra ställen. Judar

8 Liam Hoare, “Short-Listed for the Booker, Jacobson’s New Book is Judenrein,” *Times of Israel*, 21 September 2014.

9 Norman G. Finkelstein, *The Holocaust Industry: Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering*, New York och London: 2000.

10 Jonathan Freedland, “An Enemy of the People,” *Guardian* 13 juli 2000.

11 Avraham Burg, *The Holocaust is Over; We Must Rise from Its Ashes*, New York: 2008, s 5, 17, 41, 78.

12 “Jewish Brothers Top Britain’s 2016 Rich List,” *Times of Israel* 24 april 2016.

13 Sandy Rashty, “Wealthiest Jews in Britain Were Born Abroad, Super-Rich List Reveals,” *Jewish Chronicle* 15 maj 2014.

14 David Graham m fl., “Jews in Britain: A Snapshot from the 2001 Census,” *JPR*, 2007, s 5-7, 75, 100. Jmfr. Simonetta Longhi och Lucinda Platt, “Pay Gaps across Equalities Areas: An Analysis of Pay Gaps and Pay Penalties by Sex, Ethnicity, Religion, Disability, Sexual Orientation and Age Using the Labour Force Survey,” *ECHR Research Report 9*, vinter 2008; National Equality Panel, *An Anatomy of Economic Inequality in the UK: Report of the National Equality Panel*, 2010, s 102, 132, 149, 227-29, 390; Karen Rowlingson, “Wealth Inequality: Key Facts,” *University of Birmingham Policy Commission on the Distribution of Wealth*, 2012, s 19.

utgör bara 2% av befolkningen i USA men hela 30% av de 100 rikaste amerikanerna, medan judar har de högsta hushållsinkomsterna bland de religiösa grupperna.¹⁵ Judar utgör mindre än 0,2% av världens befolkning, men av världens 200 rikaste personer är hela 20% judar.¹⁶ Judar är ojämförligt väl organiserade, eftersom de har skapat ett överflöd av sammanhängande, överlappande och ömsesidigt förstärkande religiösa och försvarsorganisationer som verkar både på det inhemska och internationella området. I många länder, inte minst USA och Storbritannien, innehar judar strategiska positioner inom nöjesindustrin, konst, förlagsverksamhet, opinionsbildande tidskrifter, den vetenskapliga världen, juridiken och regeringen. ”I Storbritannien är judar representerade i ett antal som är många gånger deras andel av befolkningen”, konstaterar den brittisk-israeliske journalisten Anshel Pfeffer, ”både i parlamentet, på *Sunday Times*’ lista över rika, inom media, den vetenskapliga världen, yrkeslivet och nästan varenda del av det offentliga livet.”¹⁷ Det vore underligt om inte dessa rådata omvandlas till en överdimensionerad judisk politisk makt. Det Israelbaserade Judiska folkets institut för politisk planering är entusiastiskt över att ”det judiska folket idag står på en historisk höjdpunkt vad gäller att skapa välstånd” och ”har aldrig varit så mäktigt som nu”.¹⁸ Det är förvisso berättigat att ifrågasätta omfattningen på denna politiska makt och huruvida den har överdrivits,¹⁹ men det kan inte vara rätt att förneka (eller förtiga) livsviktiga samhällsekonomiska fakta. När praktiskt taget varenda medlem i den amerikanska kongressen agerar som en dresserad Gubben-i-lådan, och ger den ena stående ovationen efter den andra till ett israeliskt statsöverhuvud som har störtat in i Capitolium och på ett skamlöst och motbjudande sätt trotsar den sittande amerikanska presidenten, då är det förvisso rimligt att fråga: *Vad i helvete är det som pågår här?*²⁰ Om det inte vore för de brittiska judarnas överdrivna makt, är det svårt att begripa varför det brittiska samhället i all oändlighet skulle jaga efter ett spöke. Även om kampen mot antisemitismen är slagordet, så har förvisso en stor skara starkt förankrade samhällskrafter, med inte särskilt dolda egna agendor, förenats kring denna förmodade sak. Men det går inte att förneka att judiska organisationer utgör en förgiftad spets på detta spjut.

Man kan fortfarande fråga sig: ”Men är det ’för mycket’ makt?” Betänk dessa fakta: Jeremy Corbyn är labourpartiets demokratiskt valda ledare. Efter hans seger växte och inspirerades partiets led betydligt. Corbyn har ägnat hela sitt liv åt att bekämpa rasism. Precis som arbetarorganisationen Joe Hill är *det där arbetare strejkar och organiserar sig som man hittar Jeremy Corbyn*. Med brittiska och till och med internationella mått mätt utgör han ett helgon. På andra sidan har till största delen icke valda judiska organ²¹ dragit Corbyns namn i smutsen, och förtalat och smädat honom. De har vägrat träffa Corbyn, även när han upprepade gånger sträckt fram olivkvistar och erbjudit betydande kompromisser.²² Istället utfärdar de allt-eller-ingen-ultimatum. Händelsevis stöder judar till överväldigande delen inte Labour, inte ens när partiledaren är jude (Ed Miliband 2015). Icke desto mindre

15 Hamilton Nolan, “The Forbes 400: A Demographic Breakdown,” *Gawker* 23 september 2010; David Masci, “How Income Varies among US Religious Groups,” *Pew Research Center* (2016).

16 “Jews Make Up 19% of Forbes 200 World’s Richest List,” *Jewish Business News* 7 mars 2018.

17 Anshel Pfeffer, “UK Anti-Semitism Report Highlights Disturbing Trend—among British Jews,” *Haaretz* 14 januari 2015.

18 Jewish People Policy Planning Institute, *2030: Alternative Futures for the Jewish People*, Jerusalem: 2010, s 18, 19.

19 Norman G. Finkelstein, *Knowing Too Much: Why the American Jewish Romance with Israel is Coming to an End*, New York: 2012, s 45-84.

20 “Benjamin Netanyahu’s Speech to Congress Interrupted by Standing Ovations,” *Telegraph*, 3 mars 2015.

21 David Rosenberg, “A Plea to Jeremy Corbyn from a Jewish Socialist Who Shares the Same Desire for Social Justice,” *Public Reading Rooms* (augusti 2018).

22 Len McCluskey, “Corbyn Has Answered Concerns on Anti-Semitism, But Jewish Community Leaders Are Refusing to Take ‘Yes’ For An Answer,” *HuffPost*, 16 augusti 2018.

anser dessa skenheliga och uppblåsta religiösa ledare det varken opassande eller ens på tok att diktera Labours politik långt ifrån och ovanifrån. Denna författares framlidna mor brukade säga för sig själv: ”Det är ingen slump att judar hittade på ordet *chutzpah*.”* Det uppenbara motivet bakom denna cyniska kampanj är att demonisera Corbyn, inte för att han är en ”djävla antisemit” utan därför att han är principiell förkämpe för palestiniernas rättigheter. Men Corbyns kandidatur handlar inte bara om palestinier, eller ens de brittiska arbetande klasserna. Den är en fyrbåk för de hemlösa, svältande och hopplösa, de föraktade, förtryckta och utblottade överallt. Om Corbyns förtalare lyckas så kommer den glimt av hopp som han har hållit fram att släckas av ett gäng moraliska utpressare. Är det antisemitism att anse att ”judar har för mycket makt i Storbritannien” – eller är det bara vanligt sunt förnuft? (Det är förvisso en fråga för sig, och det finns inga enkla lösningar på hur denna maktojämlikhet ska avhjälpas utan att man påverkar någons demokratiska rättigheter.) Men är det ändå inte antisemitiskt att *generalisera* att ”judar” har missbrukat sin makt? Även om vi medger att en del har manipulerats eller lurats, så verkar det dock verkligen som om brittiska judar i allmänhet stöder den Corbynfientliga stridsvagnen. Om detta egentligen är en misstolkning, vems fel är det då? Det underförstådda budskapet i den exempellösa gemensamma ledaren på framsidan i de största judiska tidskrifterna var: *Brittiska judar är eniga – Corbyn måste bort!* Är det antisemitiskt att ta dessa judiska organisationer på orden?

Slutsatsen är att JPR:s studie inte bevisar det brittiska samhällets ”elastiska” antisemitism. Ett par av de uppviglande påståenden den prövar pekar utan tvivel på antisemitism – ”Förintelsen är en myt”, ”Förintelsen har överdrivits” – men bara en oändligt liten del av briterne (2 respektive 4%) skriver under på dem. Det finns givetvis antisemitism i det brittiska samhället, men JPR har töjt på bevisen till bristningsgränsen. Det finns ingen grund att betvivla data från vanliga opinionsundersökningar som anger förekomsten till under 10% av det brittiska samhället.

Även om JPR:s studie skulle klara av en granskning så skulle den ändå inte bevisa att antisemitismen hotar brittiska judar. Mitt under detta osmakliga oavbrutna spektakel av egoistiskt, narcissistiskt, självömkande navelskådande, är det på sin plats att titta på verkligheten. Om folkliga stereotyper skulle sättas upp på en skala från godartade till grymma, så skulle de flesta antisemitiska stereotyperna hamna nära den godartade änden medan stereotyper om verkligt förtryckta minoriteter skulle samlas i motsatta änden. Ja, judar måste stå ut med ryktet att vara snåla, påträngande och reserverade – men muslimer porträtteras som terrorister och kvinnohatare, svarta föraktas som kroniskt lata och genetiskt dumma, och romer/sinter undviks som smutsiga tiggare och tjuvar. Inte heller lider judar de förluster som åtföljer att verkligen vara offer. Hur många judar har vägrats ett jobb eller en lägenhet för att de är judar? Hur många judar har skjutits till döds av polisen eller skickats direkt i fängelse? Medan att vara svart eller muslim stänger dörrar, så innebär det att vara jude att de öppnas. Om vita som sitter på maktpositioner väljer till förmån för andra vita, och män som sitter på maktpositioner väljer till fördel för andra män, så vore det förvånande om till stor del framgångsrika judar inte valde till fördel för andra judar. Det har inte bara upphört att vara en social belastning att vara jude, det innebär till och med social status. Medan det en gång i tiden var ett steg uppåt för en jude att gifta in sig i en härskande elitfamilj, verkar det nu vara ett steg uppåt för den härskande eliten att gifta in sig i en judisk familj. Är det inte ett förebud att både president Bill Clintons stolthet och glädje Chelsea och president Donald Trumps stolthet och glädje Ivanka gifte sig med judar? När den självutnämnde auktoriteten Barnaby Raine gled runt i de brittiska prat-

* Engelsk slang för ”fräckhet”, från ett hebreiskt ord – öa.

programmen, grimaserade han att ”det finns ett mycket, mycket allvarligt problem med antisemitism i hela det brittiska samhället”. (Utöver det faktum att han är en ”stolt brittisk jude” och en gång kallades för ”kroknäsa”, så är det svårt att uppfatta grundvalen för hans självsäkra uttalanden.)

Bertrand Russell skrev en gång om Trotskij: ”Han ser mycket bra ut, med underbart vågigt hår. Man känner att han kan vara oemotståndlig för kvinnor.” Något liknande kan mer eller mindre sägas om Bolsjeviken Barnaby – eller i alla fall om de ideal han strävar mot. Frågan inskränker sig då till detta: skulle han föredra att vara ful och flintskallig framför att vara jude i dagens Storbritannien? Frågan är inte en banal eller ironisk. Faktum är att dessa fysiska stämplarna är tiotusen gånger tyngre att bära, personligen såväl som yrkesmässigt, än att vara född som jude. Om icke-problemet antisemitism räknas som ett ”mycket, mycket allvarligt problem” i Storbritannien, då är det brittiska folket ytterst lyckligt lottat. Corbyns kandidatur skulle i själva verket vara onödig eftersom de redan har nått fram till det Förlovade landet.

”De som inte kan komma ihåg det förflutna”, varnade George Santayana, ”är dömda att upprepa det.” Bör inte judarna, i ljuset av den katastrof som drabbade dem under Andra världskriget, anta och förbereda sig för det värsta och kan de verkligen klandras för att vara överförsiktiga? Även om tecknen för närvarande är svaga går det inte att förneka att det *skulle kunna* hända här. Om resurser, tid och energi var oändliga så skulle ett sådant argument vara övertygande. Men de är inte det. ”All ekonomi”, observerade Marx i *Grundrisse*, ”inskränker sig i slutändan till ekonomi med tid.” Oavsett hur mycket tid som används för en sak, så innebär det mindre tid att använda åt andra saker. Går det, inför de många inhemska och globala kriser som förstör det brittiska samhället – från hemlöshet, sjukvård och arbetslöshet till Brexit, spridningen av kärnvapen och klimatförändringar – att på allvar hävda att antisemitism är en viktig fråga på den lista av brådskande frågor som kräver vår omedelbara uppmärksamhet; att de ändliga resurser som står till Storbritanniens förfogande för att här och nu kämpa på liv och död istället skulle kanaliseras om för att kämpa mot oklara apokalyptiska framtidsscenarier? Men sanningen är att de judiska eliterna inte för ett ögonblick tror att antisemitismen är en brännande fråga. Om de verkligen var rädda för att den utgör en klar och aktuell fara nu eller i en förutsebar framtid, skulle de inte skrika att Corbyn var en ”djävla antisemit”. Ty om Storbritannien är översköljt av garderobsantisemiter, så skulle allt tal om denna anklagelse ge Corbyn gratis publicitet, eftersom det skulle vara ljuv musik för eventuella väljare. Långt från att krossa honom skulle en spridning av det bara underlätta Corbyns seger och röja vägen för en andra Förintelse. De judiska organisationerna vet tvärtom mycket väl att man genom att förtala Corbyn som antisemit skulle minska hans dragningskraft drastiskt, eftersom antisemitism bara får en genklang bland diverse dinosaurier, grottmänniskor och galningar. Det ovedersägliga beviset för att Corbyns förföljare inte tror ett ord på vad de säger är med andra ord att de genom att stämpla honom som antisemit hoppas och förväntar sig att isolera honom. Men i och med att anklagelsen uppenbarligen är ett villospår, är det också möjligt att den nuvarande hysterin kommer att förbigå de flesta människor fullständigt, inte för att de är ointresserade av antisemitism utan på grund av att det knappast framstår som en tvistefråga för dem överhuvudtaget. Om debatten får några effekter så kommer de att begränsa sig till att öka splittringarna i Labours ledarskap och kanske öka de allmänna uppfattningarna att de historier som ledande media lanserar är fejknyheter.